

Sfioasă

Rolea Nicolae

dedic aceste versuri Distinsei mele prietene, Adinuța.

Sfioasă

Motto:

Te rog, iartă-mă, Parinte...

C-am fost tânăr fără minte!

Genunea naște îngeri și îngerii-n genune
Se-ntorc prin paradisuri spre liniștitul Rai
Și litera tresare și se ascunde-n nume
Cum stă ascuns în floare pistilul lunii Mai.

De-a baba- oarbă vine și rece mă provoacă
Tăcerea definită de palidul răspuns.
Acum suspină gerul cu iz de promoroacă
Și țurțurii scot limba din streășina de sus.

Își pune gluga albă la marea-i pelerină
Un vârf răzleț de munte cu nasul înghețat,
Pe câmpuri se ridică-n picior de balerină
Un plop chelit de patimi cu visul tremurat.

La o căsuță joasă cu geamuri mici de lună
Se răscolește vântul și fumul sus pe horn,
Prin colțurile casei puterile-și adună
Și cântă melancolic un greieraș din corn.

Cu furca-n brâu înfiptă o tânăra trecută
Se tot gândește tristă la vremea care fu,
Mai ieri, la fântânică, de mine a fost cerută
Și-n tremur feciorelnic a zis sfioasă: NU!

În sufletul de gânduri lumina meditează
Și valuri de tăcere din pieptul ei răzbat
Și clipa înfloarește, fermecător visează,
Când pașii mei îi simte alunecând prin sat.

Singurătatea vieții i-a sfârtecat destinul
Și sufletu-i se duce spre nufărul uscat,
Doar balamaua porții îi mai oprește chinul
Când scârție împinsă de vântul rău, turbat.

Când vara, pe sfârșite, se tânguia ușoară

Am revenit la vatră, trecând pe strada sa.
Ea n-a ieșit din casă la fel ca-ntâia oară,
Dar lăcrima perdeaua zicând sfioasă: DA !

11.12.2015